

гърмежи Радецки отишелъ да разгледа що е станжло и що става на позицията. Той благодарилъ всички части на войската и офицеритѣ и ги насърдилъ.

На 12 августъ взели да идватъ войскитѣ на генерала Драгомирова. Трѣбвало да се отблъснатъ турцитѣ отъ тѣзи частъ на прѣвала, която била въ тѣхни рѣцѣ. Съмвало. На дъното на долината мъгла. Не се виждало нищо. Огънятъ изъ пушки и топове скоро билъ обърнатъ изъ турския лагеръ къмъ Св. Никола. Къмъ 12 часа неприятелтъ вече се опиталъ пакъ да напада. Единъ цѣлъ табуръ, подъ прикриванъето на другитѣ, се впусналъ върху рѣтлината, гдѣто била една турска малка батарея; този табуръ успѣлъ да се възмъкне върху нея, макаръ и да билъ обсипанъ отъ градъ коршуми и картечи. Но масса отъ щикове посрѣщнала разяренитѣ турци; повечето били избити, останжалитѣ трѣбвало да бѣгатъ назадъ подъ силния огънь, който рускитѣ войски имъ проваждали на-крѣстъ. Въ сѣщото врѣме единъ руски батальонъ (13 Стрѣлкови) нападнѣлъ неприятелскитѣ отъ дѣсния флангъ ложементи, които много прѣчали на лѣвия руски флангъ. Подиръ жестокъ бой турцитѣ били отблъснати. Но отредѣтъ отъ страни не сполучилъ въ сѣщия день да отмахне неприятеля отъ взетитѣ му позиции.

Рускитѣ войски били страшно уморени и изнемощѣли. Първитѣ защитници на Шипка отъ вечерта на 7 августа не мигвали ни минутка, а отъ 9 всички били останжли безъ ястѣе. Вода сѣщо нѣмало, а жегата — ужасна. Тукъ помогнали твърдѣ много българскитѣ селяни, които, съ конѣ и магарета, носяли непрѣстано вода на върха Св. Никола. Тѣзи вода принесла голѣма полза не само като срѣдство за утоляванѣ жаждата на солдатитѣ, но и за умиванъето на ранитѣ имъ.

«Прѣзъ този день, пише Немировичъ Данченко, отъ единадесетъ часа сутринъта пѣтя на Св. Никола прѣдставлявалъ твърдѣ оживенъ видъ. Повече отъ хи-